

דעות

רעב לסולידריות: אבי עופר לקח את המחאה למען החטופים צעד אחד קדימה

[התראות במייל](#)[חמוטל גורי ודוד הראל](#)

16 במאי 2024

"אם ברצונך ללכת מהר, לך לבד. אבל אם ברצונך להגיע רחוק, הבה נלך ביחד" (פתגם אפריקאי)

ד"ר אבי עופר הוא פעיל חברתי ותיק, שפעל לאורך השנים נגד גירוש מבקשי מקלט, נגד הכיבוש ונגד ההפיכה המשטרית. מאז 5 במאי הוא שובת רעב בסמוך למאהל החטופים בתל אביב, למען שחרור החטופים והחטופות. זאת פעולה מרגשת, וכרוכה בקורבן אישי גדול, גם פיזי. היא אינה נגועה בשיקולים אישיים: הוא לא איבד אדם קרוב ב-7 באוקטובר, ואין לו בני משפחה בשבי החמאס. הוא שובת רעב עד לשובם של החטופים מסיבה אחת פשוטה: סולידריות.

מאז ה-7 באוקטובר היינו עדים לגילויים מעוררי השתאות של סולידריות. ארגוני חברה אזרחית ואנשים פרטיים התגייסו, ביעילות ובלי שהתבקשו, כדי למלא את הוואקום שהותירה ממשלה בלתי מתפקדת שהפקירה, וממשיכה להפקיר, את אזרחיה כבר יותר משבעה חודשים. עופר פשוט קם ועשה מעשה. הוא לקח את המחאה צעד אחד קדימה, ופתח בשביתת רעב כדי לזעוק את הזעקה שחייבת להישמע מפי כולנו להשבת החטופים והחטופות. בינתיים

הצטרפו אליו עוד אנשים ששובתים רעב עמו ליד כיכר החטופים, או בביתם.

למרבה הצער, הזעקה נותרה שקטה לעת עתה. כמו אבן שנפלה במקום מרוחק וצליל מגעה עם האדמה לא נשמע. השקט הזה מהדהד במיוחד לנוכח העובדה, שלדעת רבים וטובים, השבת החטופים כולם — ויהיה מצבם אשר יהיה — חייבת לעמוד בראש כל דיון ובתכנון של כל פעולה, בכל תוכנית צבאית או מדינית, ובכל החלטה, והלחצים המופעלים על הממשלה להשיבם רחבים ועוצמתיים.

מכיוון שכך, היינו מצפים שתוך כמה ימים המקום בו אבי עופר שובת רעב יהיה הומה אדם. אך בכל יום רק מעט אנשים מגיעים לתמוך בו ולעודד את רוחו. מכיוונם של מנהיגי תנועות המחאה השונות לא נשמע קול כלל.

לסולידריות יש ערך מוסרי עמוק גם כשאינה נראית או נשמעת. אבל כדי להשפיע, היא צריכה להיראות ולהישמע, ועם הזמן גם לסחוף עמה המונים. אכן, בימים אלה יש סיבות רבות מאוד לצאת לרחובות ולעשות מעשה, ולכל מעשה כזה יש ערך: לעמידה שקטה, ליציאה להפגנה, לקשירת סרט צהוב או להצבת שלט על מרפסת הבית. בכל מקרה, נדרשות סבלנות, עקשנות והתמדה.

אבל הזמנים הרעים האלה דורשים מעשים גדולים יותר. מעשים שאין בצדם כל רווח אישי, אשר כרוכים במחיר כבד לאלה שנוקטים בהם, ושיש בהם הזדהות עמוקה ומטלטלת עם הסבל של מי שעדיין מצויים בשבי החמאס ועם משפחותיהם. מעשים כאלה מבטאים את תחושת הדחיפות המוחלטת למען אלה שזמנם אוזל עם כל רגע שחולף.

שביתת הרעב של עופר היא מעשה כזה. ככל שיותר אנשים ונשים יצטרפו אליו, או לכל הפחות יבואו לעודד ולתמוך, כך תגדל השפעתו. ואולי בעקבותיו תגיע תחילתה של הישועה.

פרופ' הראל ממכון ויצמן הוא נשיא האקדמיה הלאומית הישראלית
למדעים וחתן פרס ישראל במדעי המחשב לשנת 2004; גורי היא
מבקרית תרבות, יועצת, מנחה ומספרת סיפורים לשינוי חברתי

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו
מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר
האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ